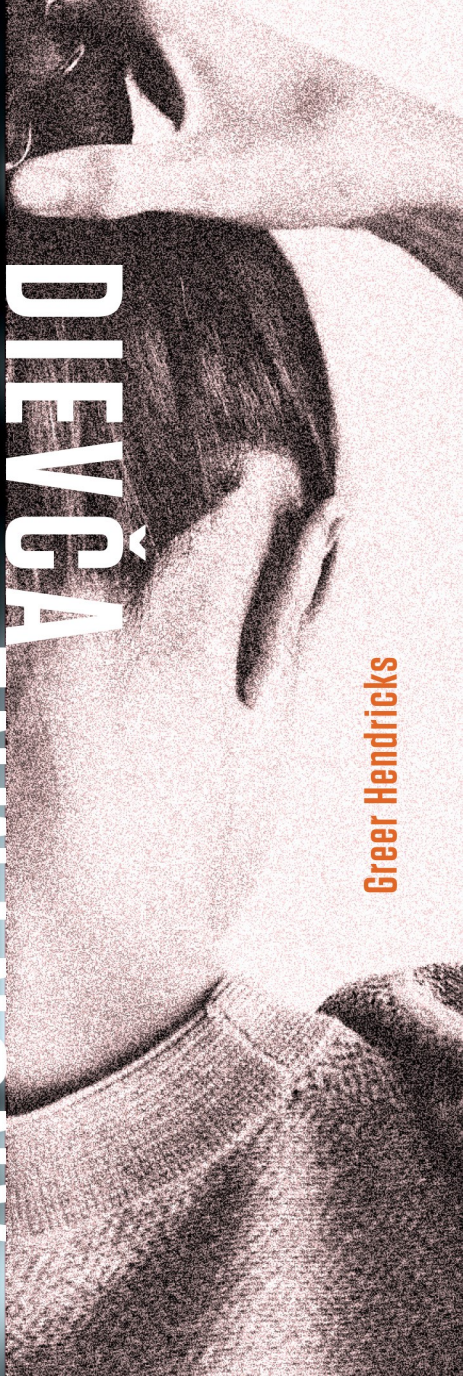

Sarah Pekkanen

Lindeni

ANONYMNÉ DIEVČA

Greer Hendricks

Anonymné dievča

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Greer Hendricks, Sarah Pekkanen
Anonymné dievča – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Lindeni

Sarah Pekkanen

ANONYMNĚ DIEVĚ

Greer Hendricks

Greer:
Mojim rodičom Elaine a Markovi Kesselovcom

Sarah:
Rogerovi

Toto je literárne dielo. Všetky postavy, organizácie a udalosti zobrazené v tomto románe sú buď výsledkom autorkinej fantázie, alebo fiktívne.

PRVÁ ČASŤ

Pozvánka: Hľadáme ženy od 18 do 32 rokov na výskum etiky a morálky, ktorý vedie prominentný newyorský psychiater. Velkorysá odmena. Anonymita zaručená. Viac podrobností telefonicky.

Je ľahké súdiť rozhodnutia iných ľudí. Matku s vozíkom plným sladkých cereálií a keksov, ktorá vreští na svoje dieťa. Šoféra drahého kabrioletu, ktorý vojde do cesty pomalšiemu autu. Ženu v tichej kaviarni, ktorá príliš hlasno telefonuje. Manžela, ktorý podvádza svoju manželku.

Ale čo keby ste vedeli, že tá žena prišla v ten deň o prácu?

Čo ak ten šofér sľúbil svojmu synovi, že príde na školské predstavenie, ale jeho šéf zvolal na poslednú chvíľu poradu a trval na tom, že tam musí byť?

Čo ak tej žene v kaviarni práve zavolala jej životná láska, muž, ktorý jej zlomil srdce?

A čo ak sa manželka toho neverníka vyhýba jeho dotyku?

Možno by ste bez rozmýšľania odsúdili aj ženu, ktorá sa rozhodne odhaliť za peniaze cudziemu človeku svoje najhlbšie tajomstvá. Ale zdržte sa, aspoň zatiaľ.

Všetci máme nejaký dôvod na to, ako konáme. Dokonca aj vtedy, keď ten dôvod skrývame pred tými, ktorí si myslia, že nás poznajú najlepšie. A aj vtedy, keď je ten dôvod pochovaný tak hlboko v nás, že o ňom ani sami nevieme.

PRVÁ KAPITOLA

PIATOK 16. NOVEMBRA

Mnohé ženy chcú, aby ich svet videl istým spôsobom. Moja práca je vytvoriť túto premenu za jedno štyridsaťpäťminútové sedenie.

Keď skončím, moje zákazníčky vyzerajú inak. Stanú sa seba-vedomejšími, žiarivejšími. Dokonca šťastnejšími.

Ponúkam však len dočasnú opravu. Ľudia sa nemenne vracajú k svojmu pôvodnému ja.

Skutočná zmena si žiada viac než nástroje, ktoré mám k dispozícii.

Je piatok večer, o dvadsať minút šesť. Dopravná špička. A vtedy chce často niekto vyzerat' ako tá najlepšia verzia seba samého, takže tento čas si na to vždy vyhradím vo svojom osobnom voľne.

Keď sa dvere vozňa v metre otvoria na stanici Astor Place, som z neho prvá vonku, a ako vždy na konci dlhého dňa, pravá ruka ma bolí od ťarchy čierneho kozmetického kufríka.

Kufrík podržím za sebou, keď prechádzam cez úzky turniket – dnes je to už piaty raz a robím to automaticky –, a potom sa náhlím hore schodmi.

Keď sa ocitnem na ulici, zalovím vo vrecku a vytiahnem mobil. Otvorím si denný rozvrh, ktorý sa neprestajne aktualizuje vďaka aplikácii BeautyBuzz. Vložím doň hodiny, keď chcem pracovať, a esemeskou mi prídu objednávky.

Moja posledná zákazka je na rohu Ôsmej ulice a University Place. Je to objednávka pre dve zákazníčky – čiže deväťdesiat

minút. Mám adresu, mená a telefónne číslo. Ale nemám ani potuchy, kto bude za dverami, keď na ne zaklopem.

Cudzích ľudí sa však nebojím. Zistila som, že známe tváre vám môžu ublížiť oveľa viac.

Zapamätám si presnú polohu a potom vykročím po ulici a nohou odsuniem odpadky, ktoré sa vysypali z plného koša. Predavač sťahuje bezpečnostnú mrežu na obchode, tá s rachotom zapadne na miesto. Traja vysokoškooláci s ruksakmi prevesenými cez plece sa žartom postrkujú, keď ich mŕňam.

Som dva bloky od cieľa, keď mi zazvoní telefón. Na displeji vidím, že je to mama.

Nechám ho ešte raz zazvoniť a dívam sa na maminu usmiatu tvár v malom krúžku.

Uvidíme sa o päť dní, keď prídem na Deň vďakyvzdania.

Nedokážem to však nechať tak.

Pocit viny je potom ťažký.

„Ahoj, mami! Všetko v poriadku?“ spýtam sa.

„Áno, zlatko, len sa hlásim.“

Predstavím si ju v kuchyni nášho domu na predmestí Filadelfie, kde som vyrastala. Mieša na sporáku omáčku – jedávajú zavčasu a v piatok je to vždy pečené mäso so zemiakovou kašou –, potom otvorí fľašu Zinfandelu, aby si mohla neskôr naliať pohár vína, ktorý si dožičí vo víkendové večery.

Na okienku nad kuchynským drezom je žltá záclonka a cez rúčku sporáka visí utierka na riad s nápisom *Daj sa do toho* nad obrázkom valčeka na cesto. Kvetovaná tapeta sa na spojoch odliepa a naspodku chladničky je priehlbina od toho, ako do nej otec kopol, keď Eagles prehrali play-off.

Keď sa otec vráti z práce – je poisťovací agent –, večera bude hotová. Mama ho privíta letným bozkom. Zavolajú moju sestru Becky k stolu a pomôžu jej nakrájať mäso.

„Becky si dnes ráno zazipsovala bundu,“ hlási mi mama. „Celkom bez pomoci.“

Becky má dvadsaťdva, je o šesť rokov mladšia odo mňa.

„To je úžasné,“ poviem.

Niekedy si želim, aby som bývala bližšie a mohla rodičom pomáhať. Inokedy sa však až zahanbím, aká som vďačná, že bližšie nebývam.

„Vieš čo, zavolám ti neskôr,“ dodám rýchlo. „Práve idem pracovať.“

„Ach, najali ťa do ďalšieho predstavenia?“

Zaváhám. Mama priam ožila.

Nemôžem jej povedať pravdu, tak len zamrmlm: „Áno, je to len také malé divadlo. Zrejme sa o tom ani nebude písať. Ale masky sú dosť zložité, fakt netradičné.“

„Som na teba vážne hrdá,“ vraví mama. „Neviem sa dočkať, až mi o tom na budúci týždeň všetko porozprávaš.“

Zdá sa mi, že chce ešte niečo dodať, no hoci som nedorazila do cieľa – študentského ubytovania Newyorskej univerzity –, hovor skončím.

„Pobozkaj za mňa Becky. Lúbim ťa.“

Moje pravidlá pri akejkoľvek zákazke začínajú platiť ešte pred príchodom na miesto.

Vyhodnotím si zákazníčky, len čo ich uvidím – všimnem si obočie, ktoré by lepšie vyzeralo tmavšie, alebo nos, ktorý treba vytieňovať, aby sa zdal užší –, a viem, že aj zákazníčky posudzujú mňa.

Prvým pravidlom je moja neoficiálna rovnošata. Som celá v čiernom, takže si nemusím každé ráno vymýšľať nové oblečenie. A pôsobí to aj tak trochu autoritatívne. Vyberám si pohodlné kusy, ktoré sa dajú prať v práčke a vyzerajú rovnako svieže o siedmej večer ako o siedmej ráno.

Keď niekomu líčite tvár, stráca sa osobný priestor, takže nechty mám vždy krátke a vyleštené, dych mi vonia po mäte a kučery si stiahnem do chvosta. Od tohto štandardu nikdy neupustím.

Skôr než zazvoním na zvonček bytu 6D, vtriem si do rúk Germ-X a do úst hodím pastilku Altoid. Prichádzam o päť minút skôr. Ďalšie pravidlo.

Vyveziem sa výťahom na šieste poschodie, potom kráčam po chodbe za hlasnou hudbou – *Roar* od Katy Perry – a stretávam sa so zákazníkami. Jedna má na sebe župan, druhá tričko a boxerky. Vo vzduchu zacítim dôkaz ich posledného skrášľovania – chemikálie použité na plavý melír dievčata menom Mandy a lak na nechty schnúci na rukách Taylor, ktorá nimi trepoce vo vzduchu.

„Kam sa dnes večer chystáte?“ spýtam sa. Na párty bude pravdepodobne silnejšie osvetlenie než v klube a večera v reštaurácii si vyžaduje len jemný mejkap.

„Do Lit,“ povie Taylor.

Keď nezareagujem, dodá: „Je to v Meatpacking District. Drake tam bol včera večer.“

„Super,“ poviem.

Prepletiem sa pomedzi veci porozhadzované na dlážke – dáždňik, skrkvany sivý sveter, ruksak –, potom odhrniem na nízkom konferenčnom stolíku pukance SkinnyPop a poloprázdne plechovky od Red Bullu, aby som si tam mohla položiť kuf-rík. Otvorím ho a jeho boky sa rozvinú ako harmonika a odhalia všetky plošinky so šminkami a štetcami.

„Ako chcete vyzerat?“

Niektorí vizážisti pracujú nepremyslene a snažia sa napchať do jedného dňa čo najviac zákazníčok. Ja som si do svojho času vyhradeného na líčenie zakomponovala aj priestor na zopár otázok. Kým jedna žena chce výrazne namalované oči a prirodzené pery, ďalšia, naopak, výrazne červené pery a na oči len trochu maskary. Preto mi pár minút investovaných na začiatku ušetrí čas na konci.

Dôverujem aj svojmu inštinktu a všímavosti. Keď mi tieto dievčatá povedia, že chcú mať sexi plážový vzhľad, viem, že

v skutočnosti sa chcú podobat' na Gigi Hadidovú, ktorá je na obálke časopisu ležiaceho na sedačke.

„Čo študujete?“ spýtam sa.

„Komunikáciu. Obe chceme pracovať v PR.“ Mandy sa tvári znudene, ako keď odpovedá otravnej dospeláčke, ktorá chce vedieť, čím bude, keď vyrastie.

„Znie to zaujímavo,“ poviem a vytiahnem stoličku s rovným operadlom na najlepšie osvetlené miesto, rovno pod luster na strope.

Začnem s Taylor. Mám štyridsaťpäť minút, aby som vytvorila podobu, ktorú chce uvidieť v zrkadle.

„Máte úžasnú pleť,“ poviem. Ďalšie pravidlo – nájsť na každej zákazníkne niečo, čo možno pochváliť. Pri Taylor to nie je ťažké.

„Ďakujem,“ odpovie, ale nezdvihne pohľad od mobilu. Začína komentovať príspevky na svojom Instagrame. „Fakt chce ešte niekto vidieť ďalšie zákusky?“ – „Juls a Brian sú takí zamilovaní, až sa mi z toho robí zle.“ – „Inšpiratívny západ slnka, chápem... teším sa, že si užívate vzrušujúci piatkový večer na balkóne.“

Pracujem a brbotanie dievčat splynie s pozadím ako bzučiaci dron alebo dopravný ruch za oknami. Pohltí ma nanášanie podkladu na Taylorine sánky, aby bol farebný prechod plynulý, a miešanie medených a pieskových odtieňov na chrbte ruky, ktoré zvýraznia zlaté škvrnky v jej očiach.

Práve jej nanášam na líca farbu, keď jej zazvoní mobil.

Taylor prestane vytukávať srdiečka a zdvihne telefón do výšky: „Súkromné číslo. Mám to vziať?“

„Áno,“ povie Mandy. „Môže to byť Justin.“

Taylor pokrčí nosom. „Ale kto zdvíha telefón v piatok večer? Môže nechať odkaz.“

Chvíľku nato stlačí hlasný hovor a v miestnosti zahlaholí mužský hlas:

„Tu je Ben Quick, asistent pre výskum. Potvrdzujem váš termín tento víkend, zajtra a v nedeľu, od ôsmej do desiatej ráno.

Miesto konania je Hunter Hall, miestnosť 214. Prídem po vás do vestibulu a odvediem vás hore.“

Taylor prevráti oči a ja odtiahnem ruku so špirálou na riasy.

„Nehýbte sa, prosím,“ požiadam ju.

„Prepáčte. Čo mi preskočilo, Mandy? Zajtra budem mať príliš veľkú opicu, aby som mohla tak skoro vstať.“

„Kašli na to.“

„Áno. Ale je to päť stoviek. To sú dva svetre z Rag & Bone.“

Tie slová ma preberú zo sústredenia; päť stoviek zarobím za desať zákaziek.

„Zabudni. Nebudem si nastavovať budík kvôli nejakému blbému dotazníku,“ povie Taylor.

Musí byť pekný, pomyslím si pri pohľade na sveter v kúte.

Neovládnam sa a spýtam sa: „Dotazník?“

Taylor mykne plecami. „Nejaký doktor Shields, profesor psychológie, potrebuje študentov do prieskumu.“

Rozmýšľam, aké otázky môžu byť v takom prieskume. Možno je to niečo ako Myersovej a Briggsovej test osobnosti.

Poodstúpim a prezerám si Taylorinu tvár. Je klasicky pekná a má závideniahodné črty. Nepotrebovala ani celých štyridsaťpäť minút.

„Keďže ostanete dlho vonku, urobím vám na pery kontúru a potom nanesiem rúž,“ poviem. „Tak vám farba vydrží.“

Vytiahnem svoj oblúbený rúž s logom BeautyBuzz a natriem ním Taylorine plné pery. Keď skončím, Taylor vstane a s Mandy v pätách sa ide pozrieť do zrkadla v kúpeľni. „Vau!“ zvolá Taylor. „Je fakt dobrá. Urobme si selfíčko.“

„Najprv musím mať mejkap aj ja!“

Začnem spratávať prípravky, ktoré som použila na Taylor, a uvažujem, čo budem potrebovať pre Mandy, keď si všimnem, že Taylor nechala ležať telefón na stoličke.

Môj vzrušujúci piatkový večer bude asi takýto: odveziem sa autobusom cez celé mesto do miniatúrnej garsónky na Lower

East Side, prejdem sa s Leom, miešancom teriéra, a potom budem vymývať farby zo štetcov. Som taká utáhaná, že asi pôjdem do postele skôr, než si Taylor a Mandy objednajú v klube prvý kokteil.

Znova pozriem na telefón.

Potom vrhnem pohľad na dvere kúpeľne. Sú privreté.

Stavím sa, že Taylor si nedá ani tú námahu, aby zavolala späť a zrušila schôdzku.

„Musím si kúpiť taký zvýrazňovač, aký použila ona,“ vraví Taylor.

Päťsto dolárov by mi tento mesiac pomohlo zaplatiť nájomné.

Už poznám svoj zajtrajší rozvrh. Prvú zákazku mám až naobed.

„Dám si urobiť dramatické oči,“ povie Mandy. „Som zvedavá, či má so sebou umelé riasy.“

Hunter Hall od ôsmej do desiatej ráno – to si pamätám. Ale ako sa volali ten doktor a jeho asistent?

Niežeby som to plánovala – no v jednej chvíli sa dívam na telefón a v druhej ho mám v ruke. Neprešla ani minúta, nezamkol sa. Potrebujem nájsť odkazovú schránku, čo značí odtrhnúť oči od dverí kúpeľne.

Ťuknem na displej, aby sa mi prehral posledný odkaz, a pritisknem si telefón tesne na ucho.

Kúpeľňové dvere sa pohnú a Mandy sa chystá vyjsť. Otočím sa a srdce sa mi rozbúcha. Nebudem môcť vrátiť telefón na miesto, tak aby ma nevidela.

Ben Quick.

Môžem predstierať, že spadol zo stoličky – nervózne rozmýšľam. Poviem Taylor, že som ho práve zdvihla.

„Čakaj, Mandy!“

Asistent pre výskum... od ôsmej do desiatej ráno...

„Má mi vyskúšať tmavší rúž?“

No tak, netrpezlivo si želim, aby sa odkaz prehrával rýchlejšie.

Hunter Hall, miestnosť 214.

„Možno,“ povie Mandy.

Vyzdvihnem vás vo vesti –

Vypnem odkaz a pustím mobil na stoličku vo chvíli, keď Taylor urobí prvý krok do izby.

Nechala ho displejom hore, alebo dolu? Prv než si spomeniem, Taylor stojí vedľa mňa.

Pozrie na telefón a mne sa zovrie žalúdok. Pobabrala som to. Teraz si spomínam, že ho nechala displejom dolu. Položila som ho naspäť nesprávne.

Ťažko preglgnem a snažím sa vymyslieť výhovorku.

„Hej,“ ozve sa.

Zdvihnem pohľad a zadívam sa jej do očí.

„Páči sa mi to. Ale môžete vyskúšať tmavší rúž?“

Sadne si späť na stoličku a ja pomaly vydýchnem.

Premaľujem jej ústa dvakrát – najprv ich urobím malinové, potom sa vrátim k pôvodnému odtieňu – a celý čas si pridŕžam pravý lakeť ľavou rukou, aby som roztrasenými prstami nepokazila kontúry. Keď skončím, pulz mám už normálny.

Keď odchádzam z bytu a namiesto tringeltu sa mi od dievčat ujde roztržité „ďakujeme“, som rozhodnutá.

Nastavím si budík na 7.15.

SOBOTA 17. NOVEMBRA

Nasledujúce ráno si pozorne prejdem celý plán.

Niekedy môže spontánne rozhodnutie zmeniť smerovanie vášho života.

Už nechcem, aby sa mi to znova stalo.

Čakám pred Hunter Hall a dívam sa smerom k Taylorinmu bytu. Je zamračené a vzduch je hustý a sivý, na okamih si zmýlim inú mladú ženu náhliacu sa smerom ku mne s Taylor. Ale tá si šla len zabehať. Keď je päť minút po ôsmej a zdá sa, že Taylor ešte spí, vojdem do vestibulu, kde sa mladík v plátenných nohaviciach a modrej košeli díva na náramkové hodinky.

„Prepáčte, že meškám!“ zvolám.

„Taylor?“ spýta sa. „Som Ben Quick.“

Správne som si tipla, že Taylor nezavolá a schôdzku nezruší.

„Taylor ochorela a požiadala ma, aby som sem šla a vyplnila dotazník namiesto nej. Som Jessica. Jessica Farrisová.“

„Aha.“ Ben zažmurká. Premieria si ma od hlavy po päty, pozornejšie ma preskúma.

Vymenila som členkové čižmy za členkové Conversy a cez plece som si prevesila čierny nylónový ruksak. Nezaškodí, ak budem vyzerat' ako študentka.

„Počkáte chvíľu?“ povie nakoniec. „Musím to skonzultovať.“

„Iste.“ Napodobním mierne znudený tón, akým včera hovorila Taylor.

Prinajhoršom ma do prieskumu nevezmú, pripomenula som si. Žiadna katastrofa; kúpim si cestou domov bagel a vezmem Lea na dlhú prechádzku.

Ben ustúpi bokom a vytiahne mobil. Naťahujem uši, aby som počula, čo hovorí, ale rozpráva tlmeným hlasom.

Potom podíde ku mne. „Koľko máte rokov?“

„Dvadsaťosem,“ odpoviem pravdivo.

Ukradomky pozriem na vchod, aby som sa ubezpečila, že Taylor sa sem nedotrepe na poslednú chvíľu.

„Bývate momentálne v New Yorku?“ spýta sa Ben.

Prikývnem.

Ben má pre mňa ešte dve otázky: „Kde všade ste žili? Niekde mimo Spojených štátov?“

Pokrútim hlavou. „Len v Pensylvánii. Tam som vyrastala.“

„Dobre,“ povie Ben a odloží telefón. „Môžete participovať na prieskume. Potrebujem vaše celé meno a adresu. Ukážete mi nejaký preukaz totožnosti?“

Stiahnem si ruksak z pleca, zalovím v ňom a vytiahnem peňaženku. Podám mu vodičský preukaz.

Odfotí si ho a potom si zapíše ostatné údaje. „Platbu vám môžem poslať zajtra na konci sedenia cez Venmo, ak máte účet.“

„Mám,“ odvetím. „Taylor povedala, že to bude päťsto dolárov, správne?“

Prikývne. „Odošlem to celé mobilom a potom vás odvediem hore do miestnosti.“

Naozaj je to také ľahké?

DRUHÁ KAPITOLA

SOBOTA 17. NOVEMBRA

Nie ste účastníčka prieskumu, ktorú sme dnes ráno očakávali.

Spĺňate však demografické kritériá výskumu a to miesto by inak prepadlo. Môj asistent Ben vás odvedie do miestnosti číslo 214. Testovacia miestnosť je veľká a obdĺžniková, na východnej strane lemovaná oknami. Na lesklom linoleu stoja tri rady písacích stolov so stoličkami. V popredí miestnosti je Smart board, jeho plocha je prázdna. Na zadnej stene sú vo výške umiestnené staromódne okrúhle nástenné hodiny. Miestnosť vyzerá ako trieda v ktoromkoľvek univerzitnom areáli v akomkoľvek meste.

Až na jedno: Ste tu iba vy.

Toto miesto sme vybrali, aby vás ničím nerozptyľovalo a mohli ste sa lepšie sústrediť na úlohu, ktorú máte pred sebou.

Ben vám vysvetlí, že inštrukcie pre vás sa objavia na počítači, ktorý sme vám tu pripravili. Potom zatvorí dvere.

V miestnosti je ticho.

Na písacom stole v prvom rade stojí laptop. Už je otvorený. Keď k nemu kráčate, vaše kroky sa ozývajú miestnosťou.

Posadíte sa na stoličku a pritiahnete si ju k písaciemu stolu. Kovová noha stoličky zadrie do linolea.

Na obrazovke je správa:

Subjekt 52: Ďakujeme, že sa zúčastňujete na výskumnom projekte na tému morálka a etika. Vstupom do tohto výskumu sa zaväzujete k mlčanlivosti. Máte výslovne zakázané s kýmkoľvek sa rozprávať o tomto výskume a jeho obsahu.

Neexistujú správne a nesprávne odpovede. Dôležité je, aby ste boli úprimná a uviedli prvú odpoveď, ktorá vám inštinktívne príde na um. Vaše vysvetlenia majú byť dôkladné. Nemôžete prejsť k ďalšej otázke, kým nezodpoviete predchádzajúcu.

Päť minút pred uplynutím dvojhodinového času vás na to upozorníme.

Stlačte *return*, keď budete pripravená začať.

Tušíte, čo môžete očakávať?

Máte prst nad tlačidlom *return*, ale namiesto toho, aby ste ho stlačili, držíte ho nad klávesom. Nie ste jediná, kto váha. Aj niektorí z päťdesiatjedna subjektov pred vami prejavili neistotu.

Človeku môže naháňať strach zoznámiť sa s tými časťami seba samého, ktorých existenciu si nechce pripustiť.

Nakoniec ten kláves stlačíte.

Pozorujete blikajúci kurzor a čakáte. Oriekovohnedé oči máte rozšírené.

Keď sa na obrazovke objaví prvá otázka, strhnete sa.

Možno sa vám zdá čudné, že niekto skúma intímne časti vašej psychiky v takom sterilnom prostredí a bez toho, aby prezradil, prečo sú tie informácie také cenné. Je celkom prirodzené vyhýbať sa pocitom zraniteľnosti, ale ak má byť tento proces úspešný, budete sa mu musieť podvoliť.

Pamätajte si pravidlá: Budte otvorená a úprimná a neuhýbajte pred pocitom trápnosti alebo bolesťou, ktoré tieto otázky vyvolajú.

Ak vás začiatkové otázky, ktoré sú pomerne mierne, vyvedú z rovnováhy, potom patríte k ženám, ktoré výskum prerušia. Niektoré subjekty sa nevrátia. Tento test nie je pre každého.

Ďalej hľadáte na otázku.

Možno vám intuícia hovorí, aby ste odišli, skôr než začnete. Nebudete prvá.

Ale vy opäť zdvihnete ruky nad klávesnicu a začnete písať.

TRETIA KAPITOLA

SOBOTA 17. NOVEMBRA

Hľadím na laptop v neprirodzene tichej triede a pocítim úzkosť. V inštrukciách sa hovorí, že neexistujú nesprávne odpovede, no neodhalia snáď moje odpovede v teste morálky priveľa o mojom charaktere?

V miestnosti je chladno, rozmýšľam, či je to naschvál, aby som ostala bdelá. Takmer počujem fantómové zvuky – šuchotanie listov papiera, dupot chodidiel na tvrdej dlážke, sácanie a šaškovanie študentov.

Stlačím ukazovákom *return* a čakám na prvú otázku.

Viete zaklamať bez pocitu viny?

Strhnem sa.

To som nečakala po tom, čo Taylor odbila tento výskum pohľadovým mávnutím rukou.

Asi som nepredvídala, že budú chcieť, aby som písala o sebe; z nejakého dôvodu som si myslela, že to bude prieskum s viacerými možnosťami alebo s odpoveďami áno/nie. Čeliť takej osobnej otázke, ktorá naznačuje, akoby doktor Shields o mne už vedel priveľa, akoby vedel, že som klamala o Taylor... no, to mnou poriadne zatriaslo.

V duchu sa zachvejem a zdvihnem prsty nad klávesnicu.

Existuje mnoho druhov lží. Mohla by som písať o klamstve zo zábudlivosti alebo o takom veľkom, ktoré zmení človeku život – tie poznám veľmi dobre –, ale vyberiem si bezpečnejšiu cestu.

Určite, napíšem. Som vizážistka, ale nie jedna z tých, o ktorých sa niekde dočítate. Nerobím s modelkami ani s filmovými hviezdami. Pripravujem týždňerky z Upper East Side na stužkovú a ich mamy na slávnostné benefičné podujatia. Robím svadby aj bar micvy. Takže áno, som schopná povedať precitlivenej matke, že by si od nej mohli ešte pýtať občiansky preukaz, alebo presvedčiť neistú šestnástku, že som si vôbec nevšimla jej vyrážky. Lebo keď im zalichotím, skôr od nich dostanem slušné prepitné.

Stlačím enter a neviem, či profesor očakáva takúto odpoveď. Zrejme to robím dobre, lebo vzápätí sa zjaví druhá otázka.

Opíšte, kedy ste v živote podvádжали.

Fú, to znie, akoby to bola istá vec.

Asi každý podvádza, aj keď len v detstve v Monopoloch. Chvíľku sa nad tým zamyslím, potom napíšem: V štvrtej triede som podvádžala pri diktáte. Sally Jenkinsovej šiel pravopis najlepšie z triedy. Keď som zdvihla pohľad a hrýzla ružovú gumu na ceruzke a rozmýšľala, či sa správne píše „domov“ alebo „domou“, pozrela som na jej papier.

Ukázalo sa, že „domov“. Napísala som to a v duchu sa Sally poďakovala, keď som dostala jednotku.

Stlačím enter.

Smiešne, ako sa mi vynorili tieto podrobnosti, hoci na Sally som si nespomenula celé roky. Spolu sme maturovali, ale prepásla som niekoľko pomaturitných stretnutí, takže netuším, čo s ňou je. Asi bude mať dve-tri deti, prácu na polovičný úväzok a dom neďaleko svojich rodičov. Tak ako väčšina dievčat, s ktorými som vyrastala.

Ďalšia otázka sa zatiaľ neobjavila. Znova stlačím enter. Nič.

Rozmýšľam, či program nezamrzol. Už som chcela vykuknúť z miestnosti, či nie je nablízku Ben, ale potom sa začali po jednom objavovať na obrazovke písmená.

Akoby ich niekto písal v reálnom čase.

Subjekt 52, chodte hlbšie.